

MARIA PONS TREURE LA POLS

Emigrar

ENS TROBEM amb les amigues. Avui anem a una de les cafeteries de Balàfia. Amb el fred se'ns ha obert la gana i en lloc de pastissos demanem entrepans. N'hem demanat de tota classe, de freds i sobretot de calents. Mentre el cambrer ens avisa que tardaran una mica, la Júlia ens diu: «Mentre esperem us llegiré la redacció d'una alumna. Vaig demanar un escrit que parlés sobre l'emigració i n'he rebut de tota mena. Des d'aquell que el pare ha anat a treballar als Emirats Àrabs fins aquells que han parlat d'avantpassats i familiars que van emigrar després de la guerra civil a Alemanya, Suïssa o França. Però el que m'ha colpit ha estat l'escrit d'una nena que, tan sols amb les notícies de la televisió, ha escrit un relat en primera persona, que diu així:

“Vaig fugir del meu país quan van matar els meus pares i germans. Qui? No ho sé. Només sé que de cop i volta em vaig quedar sol. Sé que tinc vuit o nou anys. Encara que, de tan baixet i escanyolit com soc, no n'aparento pas més de cinc. Alimentar-me d'allò que trobava en les escombraries i dels fruits que collia pels camps que travessava, no em va ajudar ni a créixer ni a engrossir. La

---

“Tots tenim un límit i el meu va arribar quan, caminant per un carrer, vaig caure a terra esvanit per la gana”

---

meva brutícia i la meva roba esparracada tampoc no m'ajudaven i em feien fora d'arreu, fins i tot a cops d'escombra, talment fos una rata de claveguera. Corria, m'allunyava de tot i tots. Ser tan menut m'ajudava a encauar-me en qualsevol forat. Però tots tenim un límit i el meu va arribar quan, caminant per un carrer, vaig caure a terra esvanit per la gana i l'esgotament. Al despertar-me em trobava en un hospital. Havia caminat i corregut tant, que havia fet cap a un país que desconec. Em van banyar, em van fer analítiques i em van donar menjar. Ara, em parlen en una llengua que no entenc i em fan preguntes que no responc. M'han dut a un lloc on hi ha altres nens i nenes. Tinc aixopluc, llit i menjar. I, malgrat no bellugar-me de la cadira, segueixo corrent. Corro fugint de la guerra, de la mort i de la por. M'allunyo de la gent que encara que sigui menut em veu com una amenaça. No deixo de preguntar-me: *algun dia podré deixar de fugir?”*»

En acabar la lectura, ens duen els entrepans. La Carme se'ls mira amb desgana quan diu: “No tinc gana.” La Roser: “Jo tampoc.” I, com un mal encomanadís, seguim la resta: “Ni jo”, “ni jo”, “ni jo”.